

Иван Вазов

Под лозата зелена

Под лозата зелена, до чучура хладни
пак замислен седа...
Плувам в сладки мечти, в кръгозори отградни,
кули чудни града –

кули чудни, вълшебни, на мисъл крилата
светлорозови, луди чеда...
И мечтая за щастье, за слава фърката –
о, мой уме, ти нямаш юзда!

И мечтая да бях бил орел – син небесни...
Ту пък – младост, без нощ, без конец,
ту блаженства в любов... ту триумфи чудесни,
ту на гения светлий венец;

и мечтая на подвиги славни, грамадни
аз да бъда светливиий герой,
и мечтая... безмълвен в гроба покой
под лозата зелена, до чучура хладни.

1890

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8469>]